

Ἄσμα Ἄσμάτων

ΑΣΜΑ Α'

Ἄσμα ἄσμάτων ὃ ἐστὶν τῷ Σαλωμών.
 βλησάτω με ἀπὸ φιλημάτων στόματος αὐτοῦ,
 ὅτι ἀγαθοὶ μαστοὶ σου ὑπὲρ οἶνον,
 καὶ ὁσμὴ μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα.
 μύρον ἔκκενωθὲν δνομά σου.
 διὰ τοῦτο νεάνιδες ἠγάπησάν σε,
 ἐλκυσάν σε,
 ὅπισθ σου εἰς ὁσμὴν μύρων σου δραμοῦμεν.
 Εἰσήνεγκέν με ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ ταμίειον αὐτοῦ.
 Ἄγαλλισά·μεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν σοί,
 ἀγαπήσομεν μαστούς σου ὑπὲρ οἶνον
 εὐθύτης ἠγάπησέν σε.

Μέλαινά εἰμι καὶ καλή, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ,
 ὡς σκηνώματα Κηδάρ, ὡς δέριες Σαλωμών.
 μὴ θλέψητέ με, ὅτι ἐγὼ εἰμι μεμελανωμένη,
 ὅτι παρέθλιψέν με ὁ ἥλιος
 υἱοὶ μητρὸς μου ἐμαχέσαντο ἐν ἐμοί,
 θιτόν με φυλάκισσαν ἐν ἀμπελώσιν·
 ἀμπελῶνα ἐμὸν οὐκ ἐφύλαξα.

Ἄπαγγεῖλό· μοι, ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου,
 ποῦ πομαίνεις, ποῦ κοιτάζεις ἐν μεσημβρίῳ,
 μήποτε γένωμαι ὡς περιβαλλομένη ἐπ' ἀγέλαις ἑταίρων
 (σου).

Ἐάν μὴ γνῶς σεαυτὴν, ἡ καλή ἐν γυναιξίν,
 ἔξελθε σὺ ἐν πτέρυγαις τῶν ποιμνίων
 καὶ ποίμιναι τὰς ἐρίφους σου
 ἐπὶ σκηνώμασιν τῶν ποιμένων.

Τῆ ἵππῳ μου ἐν ἄρμασιν Φαραῶ
 ὠμοίωσά σε, ἡ πλησίον μου.
 τί ὠραιώθησαν σιαγόνες σου ὡς τρυγόνες,
 τράχηλός σου ὡς ὄρμισσοι;
 ὀμοιώματα χρυσοῦ ποιήσομέν σοι
 μετὰ σιγμάτων τοῦ ἀργυρίου.

Ἔως οὐ ὁ βασιλεὺς ἐν ἀνακλίσει αὐτοῦ,
 νόθος μου ἔδωκεν ὁσμὴν αὐτοῦ.
 ἀπόδεσμος τῆς στακτῆς ἀδελφίδος μου ἐμοί,
 ἀνά μέσον τῶν μαστῶν μου ἀυλιόθησεται
 ἀπόδεσμος τῆς στακτῆς ἀδελφίδος μου ἐμοί·
 ἐν ἀμπελώσιν Ἐγγαδδί.

Ἰδοὺ εἰ καλή, ἡ πλησίον μου,
 Ἰδοὺ εἰ καλή, ὀφθαλμοὶ σου περισσότεραί.

Ἰδοὺ εἰ καλός, ὁ ἀδελφίδός μου, καὶ γε ὠραῖος·
 πρὸς κλίνην ἡμῶν σύσκιος,
 δοκοὶ οἰκῶν ἡμῶν κέδροι,
 φατώματα ἡμῶν κυπάρισσοι.

Ἐγὼ ἄνθος τοῦ πεδίου.
 κρίνον τῶν κοιλάδων.

Ὡς κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν,
 οὕτως ἡ πλησίον μου ἀνά μέσον τῶν θυγατέρων.

Ὡς ἄμπελον ἐν τοῖς ξόλοις τοῦ δρυμοῦ,
 οὕτως ἀδελφίδός μου ἀνά μέσων τῶν υἱῶν·
 ἐν τῇ σκιᾷ αὐτοῦ ἐπεθύμησα καὶ ἐκάθισα,
 καὶ καρπὸς αὐτοῦ γλυκύς ἐν λάρυγγί μου.

Εἰσαγάγετέ με εἰς οἶκον τοῦ οἴνου,
 τάξατέ ἐπ' ἐμὲ ἀγάπην.

στηρίσατέ με ἐν ἀμόραις,
 στοιβάσατέ με ἐν μήλοις, ὅτι τετρωμένη ἀγάπης ἐγώ.
 εὐώνυμος αὐτοῦ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν μου,
 καὶ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ περιλήμψεται με.
 ὤρκισα ὑμᾶς, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ,
 ἐν ταῖς δυνάμεσιν καὶ ἐν ταῖς ἰσχύσεσιν τοῦ ἀγροῦ,
 ἐὰν ἐγειρήτε καὶ ἐξεγειρήτε τὴν ἀγάπην, ἕως οὗ θελήσῃ.

ΑΣΜΑ Β'

Φωνὴ ἀδελφίδου μου·
 Ἰδοὺ οὗτος ἦκει πηδῶν ἐπὶ τὰ ὄρη
 διαλλόμενος ἐπὶ τοὺς δουνούς,
 ὁμοίος ἐστὶν ἀδελφίδός μου τῇ δορκάδι
 ἢ νεβρῶ ἐλάφων ἐπὶ τὰ ὄρη Βαιθίλ.
 Ἰδοὺ οὗτος ἐστῆκεν ὀπίσω τοῦ τοίχου ἡμῶν
 παρακύπτων διὰ τῶν θυρίδων
 ἐκκύπτων διὰ τῶν δικτύων.

Ἄποκρίνεται ἀδελφίδός μου καὶ λέγει μοι
 Ἄναστα ἔλθέ, ἡ πλησίον μου, καλή μου, περισσότερά μου,
 ὅτι Ἰδοὺ ὁ χειμῶν παρήλθεν,
 ὁ ὑετὸς ἀπῆλθεν, ἐπορεύθη ἑαυτῷ,
 τὰ ἄνθη ὤφθη ἐν τῇ γῆ,
 καιρὸς τῆς τομῆς ἐφθакεν,
 φωνὴ τοῦ τρυγόνος ἠκούσθη ἐν τῇ γῆ ἡμῶν,
 ἡ οὐκὴ ἐξήνεγκεν δλύνθους αὐτῆς,
 αἱ ἄμπελοι κυπρίζουσιν, ἔδωκαν ὁσμὴν.
 ἀνάστα ἔλθέ, ἡ πλησίον μου, καλή μου, περισσότερά μου,
 καὶ ἔλθε σὺ, περισσότερά μου ἐν σκέπῃ τῆς πέτρας
 ἐχόμενα τοῦ προτειχίσματος,
 δεῖξόν μοι τὴν ὄψιν σου
 καὶ ἀκούτισόν με τὴν φωνὴν σου,
 ὅτι ἡ φωνὴ σου ἡδέια, καὶ ἡ ὄψις σου ὠραία.

Πιάσατε ἡμῖν ἀλώπεκας·
 κικρούς ἀφονίζοντα ἀμπελῶνας,
 καὶ οἱ ἄμπελοι ἡμῶν κυπρίζουσιν.
 Ἄδελφίδός μου ἐμοί, κἀγὼ αὐτῷ,
 ὁ ποιμαίνων ἐν τοῖς κρίνοις,
 ἕως οὗ διαπνεύσῃ ἡ ἡμέρα καὶ κινήθωσιν αἱ σκῖαι.
 ἀπόστρεψον ὀμοιώθητι σὺ, ἀδελφιδέ μου,
 τῷ δόρκωνι ἢ νεβρῶ ἐλάφῳ
 ἐπὶ ὄρη κοιλωμάτων.

Ἐπὶ κοίτην μου ἐν νυξίν
 ἐζήτησα ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου,
 ἐζήτησα αὐτὸν καὶ οὐκ εὔρον αὐτόν,
 ἐκάλεσα αὐτόν, καὶ οὐκ ὑπήκουσέν μου.
 ἀναστήσομαι διὰ καὶ κυκλώσω ἐν τῇ πόλει
 ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ ἐν ταῖς πλατείαις
 καὶ ζητήσω ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου·
 ἐζήτησα αὐτόν καὶ οὐκ εὔρον αὐτόν.
 εὔροσάν με οἱ τηροῦντες οἱ κυκλοῦντες ἐν τῇ πόλει.
 Μὴ ὃν ἠπόπησεν ἡ ψυχὴ μου εἴδετε;
 ὡς μικρὸν ὅτε παρήλθον ἀπ' αὐτῶν,
 ἕως οὗ εὔρον ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου·
 ἐκράτησα αὐτόν καὶ οὐκ ἀφήσω αὐτόν.
 ἕως οὗ εἰσήγαγον αὐτόν εἰς οἶκον μητρὸς μου
 καὶ εἰς ταμίειον τῆς συλλαβούσης με.
 ὤρκισα ὑμᾶς, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ,
 ἐν ταῖς δυνάμεσιν καὶ ἐν ταῖς ἰσχύσεσιν τοῦ ἀγροῦ,
 ἐὰν ἐγειρήτε καὶ ἐξεγειρήτε τὴν ἀγάπην, ἕως οὗ θελήσῃ.

ΑΣΜΑ Γ'

Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἐρήμου

ὡς στελέχη καπνοῦ τεθυμαμένη
εμύρναν καὶ λιθάνην ἀπὸ πάντων κοινωρῶν μυρμικῶ.
ἰσοῦ ἢ κλίνῃ τοῦ Σαλωμών,
ἐξήκοντα δυνατοὶ κύκλιψ αὐτῆς
ἀπὸ δυνατῶν Ἰσραήλ,
πάντες κατέχοντες ρομφαίαν
οὐκ ἐξιδραγμένοι πόλεμον,
ἀνήρ ρομφαία αὐτοῦ ἐπὶ μηρὸν αὐτοῦ.
ἀπὸ θάμβους ἐν νυξίν.
φωρεῖον ἐποίησεν ἑαυτῷ ὁ βασιλεὺς Σαλωμών
ἀπὸ ξύλων τοῦ Λιβάνου,
στύλους αὐτοῦ ἐποίησεν ἀργύριον
καὶ ἀνάκλιτον αὐτοῦ χρύσεον,
ἐπίθασαι αὐτοῦ πορφυρᾶ,
εντὸς αὐτοῦ λιθόστρωτον,
ἀγάπην ἀπὸ θυγατέρων Ἰερουσαλήμ.
ἐξέλθετε καὶ ἴδετε
ἐν τῷ βασιλεῖ Σαλωμών
ἐν τῷ στεφάνῳ, ὡς στεφάνωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ
ἐν ἡμέρᾳ νυμφεύσεως αὐτοῦ
καὶ ἐν ἡμέρᾳ εὐφροσύνης καρδίας αὐτοῦ.

Ἰδοὺ εἰ καλή, ἡ πλησίον μου, Ἰδοὺ εἰ καλή.
ὄφθαλμοί σου περιστερὰ
ἐκτὸς τῆς σιωπῆσέως σου.
τρίχωμά σου ὡς ἀγέλαι τῶν αἰγῶν,
αἱ ἀπεκαλύφθησαν ἀπὸ τοῦ Γαλαάδ.
ὀδόντες σου ὡς ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων,
αἱ ἀνέθισαν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ
αἱ πᾶσαι διδυμεύουσαι,
καὶ ἀτεκνοῦσα οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς.
ὡς σπαρτίον τὸ κόκκινον χεῖλῃ σου,
καὶ ἡ λαλιά σου ὠραία.
ὡς λέπυρον τῆς ρόας μῆλόν σου
ἐκτὸς τῆς σιωπῆσέως σου.
ὡς πύργος Δαυὶδ τράχηλός σου
ὁ ὠκοδομημένος εἰς θαλιπῶθ'
χιλίαι θυρεοὶ κρέμανται ἐπ' αὐτόν,
πᾶσαι βολίδες τῶν δυνατῶν.
δύο μαστοὶ σου ὡς δύο νεβροὶ δίδυμοι δοσκάδιος,
οἱ νεμόμενοι ἐν κρίνοισιν.
ἕως οὐ διαπνεύσῃ ἡ ἡμέρα καὶ κινηθῶσιν οἱ σκαῖ,
πυρεύουσαι ἑμαυτῷ πρὸς τὸ ὄρος τῆς σμύρνης,
καὶ πρὸς τὸν θουνὸν τοῦ Λιβάνου.
ἔλη καλή, εἰ, ἡ πλησίον μου, καὶ μῶμος οὐκ ἔστιν ἐν σοί.
Δεῦρο ἀπὸ Λιβάνου, νύμφη, δεῦρο ἀπὸ Λιβάνου'
ἐλεύση καὶ διελεύση ἀπὸ ἀρχῆς πίστεως,
ἀπὸ κεφαλῆς Σανὴρ καὶ Ἑρμών,
ἀπὸ μανδρῶν λεόντων, ἀπὸ ὄρεων παρδάλεων.
Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἀδελφῆ μου νύμφη,
ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἐνὶ ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου,
ἐν μιᾷ ἐνθέματι τραχήλων σου.
τί ἐκαλλιῶθησαν μαστοὶ σου, ἀδελφῆ μου νύμφη,
τί ἐκαλλιῶθησαν μαστοὶ σου ἀπὸ οἴνου;
καὶ ὁσμὴ ἱματίων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα.
κηρίον ἀποστάζουσιν χεῖλῃ σου, νύμφη,
μέλι καὶ γάλα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν σου,
καὶ ὁσμὴ ἱματίων σου ὡς ὁσμὴ Λιβάνου.
Κῆπος κεκλεισμένος ἀδελφῆ μου νύμφη,
κῆπος κεκλεισμένος, πηγὴ ἐσφραγισμένη'
ἀποστολαί σου παράδεισος ροῶν μετὰ καρπῶ ἀκροδρύων,
κύπροι μετὰ νάρδων,
νάρδος καὶ κρόκος,
κάλαμος καὶ κιννάμωμον
μετὰ πάντων ξύλων τοῦ Λιβάνου,
σμύρνα ἀλώθ μετὰ πάντων πρώτων μύρων,
πηγὴ κήπων, φρέαρ ὕδατος ζῶντος
καὶ ροιζοῦντος ἀπὸ τοῦ Λιβάνου.

Ἐξεγέρθητι, θορρᾶ, καὶ ἔρχου, νότε,
διὰπνευσον κήπῳ μου, καὶ ρευσάτωσαν ἀρώματά μου'
καταβήτω ἀδελφιδός μου εἰς κήπον αὐτοῦ
καὶ φαγέτω καρπὸν ἀκροδρύων αὐτοῦ.

Εἰσηλθὼν εἰς κήπον μου, ἀδελφῆ μου νύμφη,
ἐτρύγησα σμύρναν μου μετὰ ἀρωμάτων μου,

ἔφαγον ὄρτον μου μετὰ μέλιτός μου,
ἔπιον οἶνον μου μετὰ γάλακτός μου'
φάγετε, πλησίοι, καὶ πίετε καὶ μεθύσθητε, ἀδελφοί.

ΑΣΜΑ Δ'

Ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ.
φωνῆ ἀδελφιδοῦ μου, κρούει ἐπὶ τὴν θύραν.
Ἄνοιξόν μοι, ἀδελφῆ μου, ἡ πλησίον μου
περιστερὰ μου, τελεία μου,
ὅτι ἡ κεφαλὴ μου ἐπλήσθη δρόσου
καὶ οἱ δόστρυχοί μου ψεκᾶδων νυκτός.
Ἐξεδυσάμην τὸν χιτῶνά μου, πῶς ἐνδύσωμαι αὐτόν;
ἐνιψάμην τοὺς πόδας μου, πῶς μολυνῶ αὐτούς;
ἀδελφιδός μου ἀπέστειλεν χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀπῆς,
καὶ ἡ κοιλία μου ἐβροθήθη ἐπ' αὐτόν.
ἀνέστην ἐγὼ ἀνοίξαι τῷ ἀδελφιδῷ μου,
χεῖρές μου ἔσταξαν σμύρναν,
δάκτυλοί μου σμύρναν πλήρη
ἐπὶ χεῖρας τοῦ κλειθροῦ.
ἤνοιξα ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῷ μου.
ἀδελφιδός μου παρηλθεν
ψυχὴ μου ἐξῆλθεν ἐν λόγῳ αὐτοῦ,
ἐζήτησα αὐτόν καὶ οὐχ εὔρον αὐτόν,
ἐκάλεσα αὐτόν καὶ οὐχ ἀπήκουσέν μου.
εὔροσάν με οἱ φύλακες οἱ κυκλοῦντες ἐν τῇ πόλει,
ἐπάταξάν με, ἐτραυμάτισάν με,
ἦραν τὸ θέριτρόν μου ἀπ' ἐμοῦ φύλακες τῶν τειχέων.
ὤρκισα ἡμᾶς, θυγατέρες Ἰερουσαλήμ,
ἐν ταῖς δυνάμεσιν καὶ ἐν ταῖς ἰσχύσεσιν τοῦ ἀγροῦ,
ἐάν εὔρητε τὸν ἀδελφιδόν μου, τί ἀπαγγέλιγτε αὐτῷ;
ὅτι τετρωμένη ἀγάπης εἰμί ἐγώ.

Τί ἀδελφιδός σου ἀπὸ ἀδελφιδοῦ, ἡ καλή ἐν γυναιξίν,
τί ἀδελφιδός σου ἀπὸ ἀδελφιδοῦ, ὅτι οὕτως ὤρκισας ἡμᾶς

Ἄδελφιδός μου λευκὸς καὶ πυρρός,
ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων
κεφαλῆ αὐτοῦ χρυσοὶ καὶ φάξ,
δόστρυχοί αὐτοῦ ἔλάται, μελανες ὡς κόραξ,
ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς περιστερὰ ἐπὶ πληρματα ὕδατων
λελουσμένοι ἐν γάλακι
καθήμεναι ἐπὶ πληρῶματα ὑδάτων,
σιαγόνες αὐτοῦ ὡς φιάλαι τοῦ ἀρώματος φύουσαι μυρμικῶν
χεῖλῃ αὐτοῦ κρίνα στάζοντα σμύρναν πλήρη,
χεῖρες αὐτοῦ τορευταὶ χρυσαὶ πεπληρωμένα ἑσθραῖς,
κοιλία αὐτοῦ πυξίον ἐλεφάντινον ἐπὶ λίθου ταπιφείρου
κνήμαι αὐτοῦ στύλοι μαρμάρου
τεθεμελιωμένοι ἐπὶ βάσεις χρυσοῦς,
εἶδος αὐτοῦ ὡς Λιβάνος, ἐκλεκτός ὡς κέδροι,
φάρυγξ αὐτοῦ γλαυκασμοὶ καὶ ὄλος ἐπιθυμία'
οὗτος ἀδελφιδός μου,
καὶ οὗτος πλησίον μου, θυγατέρες Ἰερουσαλήμ.

Ποῦ ἀπῆλθεν ὁ ἀδελφιδός σου, ἡ καλή ἐν γυναιξίν;
ποῦ ἀπέβλεψεν ὁ ἀδελφιδός σου;
καὶ ζητήσομεν αὐτόν μετὰ σοῦ.

Ἄδελφιδός μου κατέβη εἰς κήπον αὐτοῦ
εἰς φιάλας τοῦ ἀρώματος
ποιμαίνειν ἐν κήποις καὶ συλλέγειν κρίνα'
ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῷ μου, καὶ ἀδελφιδός μου ἐμοὶ
ὁ ποιμαίνων ἐν τοῖς κρίνοισιν.

ΑΣΜΑ Ε'

Καλὴ εἰ, πλησίον μου, ὡς εὐδοκία,
ὠραία ὡς Ἰερουσαλήμ,
θάμβος ὡς τεταγμένα.
ἀπόστρεψο ὀφθαλμούς σου ἀπεναντίον μου,
ὅτι αὐτοὶ ἀνεπτέρωσάν με.

τρίχωμά σου ὡς ἀγέλαι τῶν αἰγῶν,
αἱ ἀνεφάνθησαν ἀπὸ τοῦ Γαλαάδ.
ὀδόντες σου ὡς ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων,
αἱ ἀνέθισαν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ,
αἱ πᾶσαι διδυμεύουσαι,
καὶ ἀτεκνοῦσα οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς.

ὡς σπαρτίον τὸ κόκκινον χεῖλῃ σου,
καὶ ἡ λαλιά σου ὠραία.
ὡς λέπυρον τῆς ρόας μῆλόν σου
ἐκτὸς τῆς σιωπῆσεώς σου.
Ἐξήκοντά εἰσιν βασιλίσσαι, καὶ ὀγδοήκοντα παλλακαί,
καὶ νεάνιδες ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.
μία ἐστὶν περισσότερά μου, τέλειά μου,
μία ἐστὶν τῇ μητρὶ αὐτῆς,
ἐκλεκτὴ ἐστὶν τῇ τεκούσῃ αὐτῆς.
εἶδον αὐτὴν θυγατέρες καὶ μακαριοῦσιν αὐτήν,
βασιλίσσαι καὶ παλλακαὶ καὶ αἰνέουσιν αὐτήν.

Τίς αὐτὴ ἡ ἐκκύπτουσα ὡσεὶ ὄρθρος,
καλὴ ὡς σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος,
βῆμος ὡς τεταγμένοι;

Εἰς κῆπον καρύας κατέβην ἰδεῖν ἐν γενήμασιν τοῦ χειμάρ-
(ρου,

ἰδεῖν εἰ ἦνθησεν ἡ ἀμπελος,
ἐξῆνθησαν αἱ ρόαι·
ἔκει δώσω τοὺς μαστοὺς μου σοί.
οὐκ ἔγνω ἡ ψυχὴ μου· ἔθετό με ἄρματα Ἀμιναδάβ.

Ἐπίστρεφε ἐπίστρεφε, ἡ Σουλαμίτις,
ἐπίστρεφε ἐπίστρεφε, καὶ ὀψόμεθα ἐν σοί.
Τί ὄψεσθε ἐν τῇ Σουλαμίτιδι;
ἡ ἔρχομένη ὡς χοροὶ τῶν παρεμβολῶν.
Τί ὠραιώθησαν διαβημάτά σου ἐν ὑποδήμασιν,
θυγατερ Ναδάβ,
ρυθμοὶ μηρῶν σου ὅμοιοι ὀρμίσκοις
ἔργῳ χειρῶν τεχνίτου·
ὄμφαλός σου κρατῆρ τορευτοῦς
μὴ ὑστερούμενος κρᾶμα·
καιλία σου θημωνιά σίτου πεφραγμένη ἐν κρίνοις·
δύο μαστοὶ σου ὡς δύο νεβροὶ δίβυμοι δορκάδος·
τράχηλός σου ὡς πύργος ἑλεφάντινος·
ὄφθαλμοὶ σου ὡς λίμναι ἐν Ἐσεβῶν
ἐν πύλαις θυγατρὸς πολλῶν·
μυκτῆρ σου ὡς πύργος τοῦ Λιβάνου
σκοπεύων πρόσωπον Δαμασκοῦ·
κεφαλὴ σου ἐπὶ σέ ὡς Κάρμηλος,
καὶ πλόκιον κεφαλῆς σου ὡς πορφύρα,
βασιλεὺς δεδεμένος ἐν παραδρομαῖς.

Τί ὠραιώθης καὶ τί ἠδύνθης,
ἀγάπη, ἐν τρυφαῖς σου;
τοῦτο μέγεθός σου ὡμοιώθη τῷ φοίνικι
καὶ οἱ μαστοὶ σου τοῖς δότρυσιν.
εἶπα Ἀναδήσομαι ἐν τῷ φοίνικι,
κρατήσω τῶν ὄψεων αὐτοῦ,
καὶ ἔσονται δὴ μαστοὶ σου ὡς δότρυες τῆς ἀμπέλου
καὶ ὄσμη ρινός σου ὡς μῆλα
καὶ λάρυγξ σου ὡς οἶνος ὁ ἀγαθὸς
πορευόμενος τῷ ἀδελφιδῶ μου εἰς εὐθύτητα
ἱκανούμενος χεῖλεσίν μου καὶ ὁδοῦσιν.

Ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῶ μου,
καὶ ἐπ' ἐμέ ἡ ἐπιστροφή αὐτοῦ.
ἔλθε, ἀδελφιδέ μου, ἐξέλθωμεν εἰς ἀγρόν,
αὐλισθῶμεν ἐν κώμαις·
ὄρθρῶμεν εἰς ἀμπελώνας,
ἴσωμεν εἰ ἦνθησεν ἡ ἀμπελος,
ἦνθησεν ὁ κυπρισμός, ἦνθησαν αἱ ρόαι·
ἔκει δώσω τοὺς μαστοὺς μου σοί.
οἱ μανδραγόροι ἔδωκαν ὄσμήν,
καὶ ἐπὶ θύραις ἡμῶν πάντα ἀκρόδρυα,
να πρὸς παλαιά, ἀδελφιδέ μου, ἐτήρησά σοι.

Τίς δὴ σε ἀδελφιδὸν μου θηλάζοντα μαστοὺς μητρός μου;
εὐροῦσά σε ἔξω φιλήσω σε, καὶ γε οὐκ ἐξουδενώσουσίν μου·
παραλήψομαι σε, εἰσάξω εἰς οἶκον μητρός μου
καὶ εἰς ταμίειον τῆς συλλαβοῦσός με·
ποτιῶ σε ἀπὸ οἴνου τοῦ μυρεφικοῦ,
ὅπου νόματες ροῶν μου.
Εὐώνυμος αὐτοῦ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν μου,

καὶ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ περιλήμψεται με.

ὦρκισα ὑμᾶς, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ,
ἐν ταῖς δυνάμεσιν καὶ ἐν ταῖς ἰσχύσεσιν τοῦ ἀγροῦ,
ἐὰν ἐγειρήτε καὶ ἐξεγειρήτε τὴν ἀγάπην, ἕως ἂν θελήσῃ.

Τίς αὐτὴ ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη
ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτῆς;

Ἐπὶ μῆλον ἐξήγειρά σε·
ἐκεῖ ὠδίνησέν σε ἡ μήτηρ σου,
ἐκεῖ ὠδίνησέν σε ἡ τεκούσά σου.
Θές με ὡς σφραγίδα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου,
ὡς σφραγίδα ἐπὶ τὸν βραχίονά σου·
ὅτι κραταιὰ ὡς θάνατος ἀγάπη,
σκληρὸς ὡς ἄδης ζῆλος·
περίπτερα αὐτῆς περίπτερα πυρός, φλόγες αὐτῆς·
ὕδωρ πολὺ οὐ δυνήσεται σβέσαι τὴν ἀγάπην,
καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσιν αὐτήν·
ἐὰν δῶ ἄνθρωπος τὸν πάντα βίον αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ,
ἐξουδενώσει ἐξουδενώσουσιν αὐτόν.

ΑΣΜΑ ΣΤ'

Ἀδελφὴ ἡμῖν μικρά καὶ μαστοὺς οὐκ ἔχει·
τί ποιήσωμεν τῇ ἀδελφῇ ἡμῶν
ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ἐὰν λαληθῇ ἐν αὐτῇ;
εἰ τεῖχος ἐστὶν, οἰκοδομήσωμεν ἐπ' αὐτὴν ἐπάλξεις ἀργυ-
(ρᾶς·
καὶ εἰ θύρα ἐστὶν, διαγράψωμεν ἐπ' αὐτὴν σανίδα κεδρίνην.

Ἐγὼ τεῖχος, καὶ μαστοὶ μου ὡς πύργοι·
ἐγὼ ἤμην ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ὡς εὐρίσκουσα εἰρήνην.
Ἀμπελῶν ἐγενήθη τῷ Σαλωμών ἐν Βεελαμών·
ἔδωκεν τὸν ἀμπελώνα αὐτοῦ τοῖς τηροῦσιν,
ἄνθρωπος οἶσει ἐν καρπῷ αὐτοῦ χίλιους ἀργυρίου.
ἀμπελῶν μου ἐμὸς ἐνώπιόν μου·
οἱ χίλιοι σοί, Σαλωμών, καὶ οἱ διακόσιοι
τοῖς τηροῦσι τὸν καρπὸν αὐτοῦ.

Ὁ καθήμενος ἐν κήποις,
ἐταῖροι προσέχοντες τῇ φωνῇ σου· ἀκούτισόν με.

Φύγε, ἀδελφιδέ μου, καὶ ὀμοιώθητι τῇ δορκάδι
ἢ τῷ νεβρῷ τῶν ἐλάφων ἐπὶ ὄρη ἀρωμάτων.

ΜΙΑ ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ

Ὅταν ἀρχίσαμε τὰ σημειώματα γιὰ τὴν Ζωγραφική εἶχαμε ἀλλιῶς σκεφτεῖ τὴν πορεία τους. Ἀργότερα ἔνα σωρὸ ἀντιξοότητες (ποὺ θάταν χωρὶς λόγῳ γὰρ τίς ἀναφέρουμε στὸν ἀναγνώστη) ἔκαναν πολὺ δυσκολώτερο ἀπ' ὅσο εἶχαμε ὑπολογίσει τὸ ψάξιμο γιὰ τὴν εἰκαστικὴ γλώσσα. Ἐτοὶ ἀναγκαζόμεστε γ' ἀργοπορήσουμε τὴ δημοσίευση τῆς μελέτης, γιὰτὶ κάθε προχειρότητα θὰ ἔκανε κακό καὶ στὴ Ζωγραφικὴ καὶ στὸν ἀναγνώστη καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἴδιους.

Η ΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ